

Sembla impossible que 'l mateix ministre Hisenda que ha pensat en fer enganxar sellos en las capsetas de mistos, no haja pensat també en un'altra cosa.

Se paga un tant també pels anuncis d' «espectacles públics.»

¿Per qué no l' han de pagar aixis mateix los capellans que anuncian las funciones d' iglesia? Fora aquesta una cosa, que donaria molt bons resultats.

Lo *Diari Espanyol* publica una carta de un tal D. Joan Landa, jefe de las ambulancias que las señoras de la nobleza madrilenya sostenen en lo Nort.

En ella descriu á la dona del Terso visitant los hospitals, tractant de tú á tothom, y fent veure lo gréu que l'hi sabia que se l'hi enduguessen los ferits liberals, per quan ella tenia ganas de cuidarlos... tota vegada qu' eran espanyols.

¿Com es que no 'u mira que son espanyols, avants d' encendre's la batalla?

Ah! com devian recordar los ferits aquell célebre epígrama:

«El Sr. D. Juan de Robres
»con caridad sin igual,
»hizo este santo hospital:
»mas antes hizo los pobres.»

L' *Ordre*, periódich de Madrid, s' ocupa del decret del ministeri de Foment, regularisant las operaciones de la *Bolsa*, en aquests termes:

«Lo desitj del ministre de Foment es segurament molt laudable. Que sent eil membre del gabinet, y anomenantse 'ls seus companys Sagasta, Camatxo y Alonso Martinez, trobi que balxin los valors ho compreném.

«Pero Sr. Colmenares quina idea té V. E. formada del crédito, quant sense pagar á ningú, sense fer economías, sense procurar recursos, creu que pera aixicarlo basta acudir á la lley de la *Bolsa* de 1854?»

«No: no 's forji ilusions lo govern, ni 's molesti 'l Sr. Camatxo tencant círculs y bolsins: lo crédito no s' imposa dictatorialment, sino ab bonas midas financieras.»

Ja ha sortit lo décim disparo del *Cañon Krupp*, que en res desdiu dels anteriors que tanta aceptació mereixen del publich.

Sobre la interessant part literaria, conté una caricatura xispejant, recorts del siti de Bilbao, com los canons presos en Artagan, una batería carlista y 'ls trages dels guardia-forals, voluntaris de vinagre, inginyés y auxiliars, un croquis de la sorpresa de un convoy en 'as inmediacions de Morella, un magnífich retrato eqüestre del infortunat Concha, y un croquis exácte del acte de la séva desgraciada mort, y finalment lo retrato del desgraciad Cabrinety, mort gloriosament en Alps are fa un auy, ab lo qual lo *Canó Krupp*, commemora acertadament lo primer aniversari d'aquell héroe.

Lo batalló de cassadors de Reus ha batut á las faccions de 'n Mora.

Los carlins en número de uns 900 van ser llansats de las posiciones de Montsant, ermita de Sant Pau, barranch de Cabacés, bosch de Borrás y de la Figuera.

Lo camp quedá cubert de boinas, mantas, cananas y municions.

¡Ah! si totas las columnas treballassin ab l' energia y l'activitat que'l batalló de Reus y lo Fijo, temps ha que 'ls carlins de Catalunya ja foran á fer malvas.

RECORTS D' AMOR.

Los recorts que tinch d' amor desde 'ls jorns de ma infantesa, no 'm causan goig ni tristesa: sols me donan, *mal de cor*.

Molt m' estimaba una rossa que 's deya Agna Felipó; pro jo li vaig dar la cossa,

perque n' era ipobre mossa!
mes nana que un *carbassó*.

Vaig veure una modisteta,
(passejantme ab lo didot,) que per cert era maqueta:
li vaig tirá una floreta,
y ella 'm regalá un *pebrot*.

Per da un petó á certa nina,
anava jo ab molta manya;
mes, l' intenció m' endavina,
y al moment l' espatutxina
me va plantá una *castanya*.

Vaig olvidarne una nena,
(que la vritat, m' estimaba,) perque 'm feya molta pena
veure que era molt morena
y además qu' era mol *fabá*.

Estimaba de tot cor
una guapa xicotassa,
¡fins vaig estimarla massa!
y en cambi de mon amor,
ella 'm va dá una *carbassa*.

Amor vaig senti també,
(pero un amor *endiablat*...) per la filla d' un cuiné;
mes ella no hi vingué bé,
y 'm va fer da un *estofat*.

Ab una viuda aixerida
crech que hauriam lligat caps,
(si la Parca malehida
ino li hagués robat la vida.)
Y que tenia molts *naps*!

Los recorts que tinch d' amor,
desde 'ls jorns de ma infantesa,
no 'm causan goig ni tristesa,
sols me donan, *mal de cor*.

BOIXOMPIAIG.

REPICHS

La Biblioteca parlamentaria que ab tant bon éxit publicá en son primer tomo los últims discursos del eminent Emilio Castelar, acaba de publicar son segon volúmen.

Conté 'ls discursos del immortal orador Joaquín María Lopez.

Desconeguts per la major part del públich d' are, son dignes de ser llegits y admirats.

L'obra forma un magnífich volum, ab bonica impresió y bon paper, y no costa mes que quatre rals.

Se ven á ca'n Lopez, Rambla del Centro, 20.

He trobat al diccionari que *cura* es cessá algun mal; pero 'ls de Flix y de Prades jo crech que may *curarán*.

A Segorbe 's trovaban l' altre dia 1300 carlins!

Després d' algunas horas de martxa jeyan cansats y abatuts!

Lo centinella del campanar véu gran polsaguera per la carretera.

—¡Minyons que vé la columna! exclama tothom, y tothom ¡camas ajudeume! tothom fuig en sentit oposat al punt d' hont se creya que la tropa venia.

Al cap de poch rato entran en la població... las burras de la llet!

Los carlins havian prés la punta de las orellas d' aquell bestiar per la punta de las bayonetes dels nostres soldats.

Continuan repartintse bolas als gossos.

Bèn fet.

Hi ha molts gossos *carlins*, y en aques temps de calor y de fanatisme la rabia 's propaga y s' extèn com una gota d' oli sobre 'l primer full de un llibre.

Una cosa estranya:

L' altre dia lleigeixo en un periódich que 'l Terso s' ha divorciat del element cabrerista.

Tothom sab que ningú 's divorcia, sense casament previ.

¡Quin cúmulo de reflexions tant estupendas no 's dedueixen d' aquet casament del Terso at los elemets cabreristas!

Com se coneix que 'l Terso es de la familia dels Borbons!

En Lizárraga se 'n torna á Fransa.

Ha vist lo paper fret que aquí l' hi feyan las partidas, y se 'n vá á la terra del *can-can*, á veure si aixecant la cama s' escalfa una miqueta.

Si 'ns volgués creure á nosaltres no tindria necessitat de tant llarch viatge: no, perque las tropas ja 's cuidarian bè prou d' escalfarlo.

Dos individuos de Marquina han sigut fúscats pels carlins per haver comés l' atrós delicté d' enviar als Estats Units á dos de ses fills.

¿Ahont s' es vist aixó d' enviar un vascongat un fill á la República de 'ls Estats Units? Crims com aquestos se pagan ab lo cap.

La Margarida ja se 'n torna á Pau.

Y deixa 'l seu marit á la guerra.

No hi há com la Blanca que montada á *ca-ball*, s' exposa á las grasas dels soldats...

Se comprén molt bé que 'l seu home en lo colegi de Vergara fassa 'l *gall*; com al cap y al últim no es ella res mes que una *gallina*!...

CINCH REGALOS PE'LS CARLINS.

Veus carlins de quatre potas que mossegan y fan mal no mes perque son bestiotas: Donças han de dur bossal.

Ne veus que roban sens lley y atropellan sense dret al crit de Deu, patria y rey: Donças han de dur grillet.

Ne veus sonsos com lo pá que s' ajuntan ab la farda seduhits per un capellá: Donças han de portá albarda.

Ne veus dintre las ciutats protejint á la facció y enviánloshi soldats: Donças han de dur bastó.

Per fi, veus que s' han permés lo assassinar. Prou se sab: aquets no han de dur res mes que 'l coll separat del cap.

JOAN TITAS.

L' Alfonso ha posat presos á Marco de Bello y á n' en Sagarra.

Molts dels carlins de las partidas que manavan, cremats per aquestas presons se 'n tornan á casa séva.

Ab aquest motiu los llanuts poden cantar molt be:

«Tot martxa ja vent en popa
»Carli ja 't pots alegrá:
»Si no t' agafa la tropa,
»L' Alfonso t' agafará.»

Los carcas han atacat á Cuenca, pero se 'ls ha rebut á canonadas.

De Teruel á Cuenca... Bè!
de una timba á un precipici,
ja 'm jugo jo no sé qué
que 'l Terse se 'n va á l' Hospicil

En Meroder de Valencia, y 'ls fabricants de cerillas de Logronyo, de Tudela y altres de Navarra, sembla que 's decideixen á tancar las sevas fabricas per no posar en las mateixas lo sello de cinch céntims.

¡Ah! com comprenen que 'l sigle delas llums es incompatible ab los carlins!

A Manxa-Real hi ha hagut un d' aquests dias un alborot.

¡Manxa-Real!
Ja 's coneix que 's tracta d' alguna manxa alfonsina ó d' alguna manxa carlista!

S' ha imposat á tothom desde 14 anys en amunt lo deber de pendre cédula personal.

Es á dir: á tothom no: hi ha certas ciutadanas que quedan esceptuadas.

¿No saben qui son?
Son nada menos que las monjas....

Aixó en los temps de 'n Paquita 's comprenia; pero are.... Sr. Camatxol!... Sr. Ca... matxol...

La Margarida 's trobava á Guernica.

Un avis de la Junta d' aquell districte ordená á tots los arcaldes del mateix que hi anessin á fer lo besa-manos.

Un n' hi faltá, 'l de Mundeca.
Los carlins hi van, l' agafan y 'l posan pres.
Per deixar-lo anar l' hi demanan 2000 duros.
Per carlista que siga l' arcalde de Mundeca de segur que ara dirá alló de «á vegadas se besan mans que voldrian veure's cremadas.»

CANTARELLAS.

Per lo mar hi corran barcas,
corran núvols per lo cél;
mes per la mèva butxaca
no hi corra ni un sol calé.

B.

Dius que may t' he donat res
y aixó no es vritat, ingrata!
Pues ja sabs que t' hi donat
molts petonets y abrasadas.

Si 't dich crúel é inhumana
y que tens lo cor de fiera,
es perque ahir vareig veurer
que 't menjavas una cega.

F. LL. Y B.

Com si ja no fossen prou
los tès desdenys per matarme,
ves si estich de pega, nina,
que are 'm surt un grá á la barba!

I. T.

Vi y donas son dugas cosas
que dolsas detesto jo:
las donas las vull saladas
y del vi l' aicut es bó.

PH.

T' estimo tant, nina hermosa,
m' agrada tant ton cosset....
¡Se 'm asseca molt la boca!
Si 'm paguessis un café!...

P. R.

EPIGRAMAS

L' altre dia anant de cassa
per cert puesto montanyós
de unas ramas notá 'n Ros
que 'n penjava una carbassa.

Vá á cullirla, y anhelós,
pensant ja tenirla al sach
la carbassa l' hi fá *inyach!*
Era 'l cap de un facciós.

A. F. O.

De un poble 'ls carlins sortian
cobrant la contribució
y vaig veure en un racó
dos minyons que 's despedian.

Per sentirlos vaig pararme:
l' un deya al altre: —«N o ploris,»
y eli responia: —«Quant moris
no 't descuidais d' avisarme.»

J. T.

Un xich de Reus molt trempat
fent broma ab la tabernera,
sense pagar s' ha escapat
y ella l' hi corra al darrera.
Dihent: —Tu, gran burinot
paga 'l vi, ó en bona fé
que al altre mont murriot
me 'l pagarás.... y ell digué:
—«Pósame'n un altre got?»

T. DE R.

—¿No t' fret? deya la Pona,
¿No 's posa burro en lo llit?...
—Qu' es cas! Ab lo mèu marit
ja 'n tinch bè prou, bona dona.

J. T.

CUENTOS

Un pobre minyó 's troba assegut á una cadira de la Rambla.

Va brut, estripat, t'è mala fatxa: los ulls enfonzats, groch com la cera, las galtas cap endintre de la boca cap-y-culadas.

Un polisson al veure 'l, se creu que es un carlinot, y l' hi pregunta:

—Escolti ¿de qué viu vosté?
—Ah! respon ab véu tétrica: no 'm pregunto de qué visch; si per cas, demánim de que 'm moro.

En un poblet de la montanya cau malalt un viatjer.

Corran á buscar lo metje: aquest l' hi pren lo pols, l' hi mira la llengua y exclama:

—Es precis que suhi: sobre tot *arrópinlo* bé.
—¿Arrópinlo ha dit? Qué voldrá dir *arrópinlo*? deya la mestressa de la casa.

—Dona es senzill respóngué l' amo: porta la gerra del arrop: ja veurás.

Y una vegada la tenen al quarto, vingan fregas al malalt, tantas n' hi feren, que fins l' hi alsaren la pell de l' esquena.

Al dia següent al anarhi l' metje l' trobá com un Sant Llatze y ab una furtor d' arrop que no podia tenirshi cara.

—¿Qu' heu fet? exclamá:
—L' hem *arropat* contestá tranquilament lo pagés.

—Pero si jo no volia mes sino que l' hi possessiu roba perque suès.

—Ja hi suat, ja hi suat senyor doctor: encare no veig als que 'm cuidan, ja suo d' angunia.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse. 'ls ciutadans M. Rabassa, Gestus, Peret de Sarriá, Pantomina y D. Jordi.

N' han remesas que pera insertarse haurian d' esse arregladas los ciutadans Mariano Cadenet, Un montanyés, Pere Sistellé, Pere Botero, B. G. Botigué y Ramon Bonhome.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, facils d' e devinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans Peret Pescador. Lo que 'ns envia no fá per casa.—Mari Rabassa. Ab molt gust insertarem lo que 'ns remet.—M. cari. Tindrém present lo que 'ns diu respecte d' aquell subjecte: lo que 'ns envia no va.—Pere Botero. Lo que 'ns remet novament á mes de lo que l' hi observabam está molt versificat.—Un montanyés. Lo soneto que 'ns remet, respecte á l' idea ja la pub icarem en lo número passat; y en quan á la forma, la falta d' accents fá que 'l sonet se presenti algo repalós.—D. Jordi. Lo quanto que 'ns ven et no fia.—Carnicer de Vilanova. Lo que 'ns envia novament no vá, l' endavinalla per gustada la forma la xarada per lo haverhi conserants ni asonants, y l' epigrama per las rahons que l' hi deyam.—Tres de secas. Insertarem molta cosa de lo que 'ns envia: la poesia sobre tot.—Sarrianense federal. Lo que 'ns envia no vá.—Barbé de Vilassar de Dalt. Tenim una idea del assumpto de que 'ns parla; pero no 'ns ne recordém prou bé.—N. Paulés de Sarriera. Lo que 'ns remet está ben versificat y no deixa de tenir bonas condicions; pero no pertany al género de *La Campana* —Pamparagalls. Si arribessim á posar lo soneto de vosté dedicat al infortunat Concha, estém seguros que 'l Terso l' hi dava la créu de Sant Fernando ¡Tant es lo mal que poéticamente l' hi fá!—Mal catalá. Arreglarém alguna cosa de lo que 'ns envia.—Pau Pallús. L' hi agrabim la correspondencia; pero 'ls temps que correm nos dispensan de publicar: veurem si nostres companys de *El Cañon Krupp*, vo en aprofitarne alguna cosa. La xarada que 'ns envia á pesar d' estar notablement versificada, te una solució que destaca massa, sent sumament fácil d' endavinar-se.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del últim número

Si dich que l' una es *de-ten-te*
qu' es *lo-gich* per lo que diu,
y qu' es *Rasa, Resa, Risa*
Rosa y Rusa l' altra dich....

Diguim senyor director
ho hauré endavinat tot.

—Sí!

TRES DE SECAS.

Han endavinat totas tres solucions los ciutadans Gestus y Carricer de Vilanova.

Las 1.ª y 3.ª las an endavinadas los ciutadans Pere de Sarriá, Pere Botero, P. de Ca 'n Gilet y B. G. Botigué; las 2.ª y 3.ª 'l ciutadá Pantomina; la 1.ª no mes lo ciutadá Ramon Bonhome; y la 3.ª no mes los ciutadans Geroni, Un soldat arrestat, Macari y Jordi.

XARADA

I.

Una noya coneix jo
filla d' un *hu*, dos, tercera,
que molt bé dos ab primera
y que hi entén de debó.

Y quina *hu tres* *cuart* de fé!
No hi vist may cosa semblant,..
inteligencia tant gran
tan *cuart* *cuart* com ella té.

Y sa una *cuart* molt joyosa
de véurela tant instruida
la *hu* tras *cuart* invertida
per ser de un senyor desposa.

Mes com ser *tot* no desdenya
perque noble es tot ofici
enrrahona ab en Simplici
que porta *tot* y espartdenya.

ALT Y PRIM.

II.

Primera-quarta
tres lo *hu* dos tersa:
tres *hu*-segona
sempre en lo *tot*:
es *hu*-dos-teresa

de molta fama
perque fá sempre,
l' *hu* dos molt bó.

M. CADENET.

ENDAVINALLA.

Davant de un animalás
coloca un animallet,
y qui 'ns governa veurás
si t' ho miras un ratet.

GESTUS.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.